

Sprawa C-112/20

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

28 lutego 2020 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Conseil d'État (Belgia)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

6 lutego 2020 r.

Strona skarżąca:

M. A.

Strona przeciwna:

État belge

CONSEIL D'ÉTAT, SECTION DU CONTENTIEUX ADMINISTRATIF
(RADA STANU, WYDZIAŁ SPORÓW ADMINISTRACYJNYCH)

XI IZBA

WYROK

[...]

W sprawie: **M. A.**,
[...]

przeciwko:

État belge
[...]
[Or. 2]

I. Przedmiot skargi

W skardze złożonej w dniu 15 marca 2019 r. M. A. wniósł o kasację wyroku [...] wydanego w dniu [21 lutego 2019 r.] przez Conseil du contentieux des étrangers (sąd do spraw cudzoziemców) [...].

II. Postępowanie przed Conseil d'État (radą stanu)

[...] [aspekty proceduralne]

III. Okoliczności faktyczne istotne dla sprawy

Z ustaleń zawartych w zaskarżonym wyroku wynika, że w dniu 24 maja 2018 r. wydano wobec skarżącego decyzję nakazującą powrót wraz z nakazem zatrzymania go w celu wydalenia oraz decyzję o zakazie ponownego wjazdu, które to decyzje zostały mu doręczone następnego dnia. W powyższych decyzjach stwierdzono, że według oświadczeń skarżącego, jego partnerka jest Belgijką, a jego córka urodziła się w Belgii. W decyzjach tych ustalono jednak również, że popełnił on przestępstwa oraz że z tego względu „zainteresowany z uwagi na swoje zachowanie uważany jest za osobę mogącą stanowić zagrożenie dla porządku publicznego”.

W zaskarżonym wyrokiem oddalono skargę o stwierdzenie nieważności tych decyzji. **[Or. 3]**

IV. Jedyne zarzut

Stanowisko strony skarżącej

Skarżący podnosi jeden zarzut, dotyczący naruszenia art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 7, 24 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 7, 39/2, 39/56, 39/65, 62, § 2, 74/11 i 74/13 loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r. o wjeździe na terytorium, pobycie, osiedlaniu się i wydalaniu cudzoziemców), a także zasad poszanowania dobra dziecka, proporcjonalności i dbałości.

W ramach zastrzeżenia pierwszego skarżący zarzuca sądowi administracyjnemu, że uznał on, iż skarżący nie posiada interesu prawnego, aby podnosić zastrzeżenie dotyczące naruszenia art. 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ nie oświadczył, że działa w imieniu swojego małoletniego dziecka. Po przywołaniu art. 74/13 ww. ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r., skarżący wyjaśnia, że jego zstępną nie jest cudzoziemką, nie jest adresatką zaskarżonych decyzji, a zatem nie posiada legitymacji procesowej. Twierdzi on, że nie musi działać w imieniu dziecka, aby móc powołać się na zasadę dobra dziecka.

W ramach drugiego zastrzeżenia skarżący zauważa, że w zaskarżonym wyroku sąd orzekł, iż: „co się tyczy zarzucanego naruszenia art. 74/13 ustawy, chociaż przepis ten wymaga, aby strona przeciwna uwzględniła pewne okoliczności, to nie nakazuje on jednak, aby uzasadniała ona swą decyzję w tym zakresie”. W ocenie skarżącego twierdzenie to narusza przywołane w zarzucie przepisy, które wymagają, aby decyzje administracyjne zawierały uzasadnienie faktyczne i prawne.

Ponadto, jeśli chodzi o stwierdzenie, że „[w] niniejszej sprawie w zaskarżonych decyzjach strona przeciwna uwzględniła życie rodzinne skarżącego”, skarżący podnosi, iż „nie ma ono logicznego związku z poprzednim stwierdzeniem”, z tego względu, sąd nie uznał, że „życie rodzinne zostałyby uwzględnione niezależnie od uzasadnienia decyzji”, oraz że jest ono „sprzeczne z pkt 4.3.3 wyroku, w ramach którego sąd podważa uzasadnienie decyzji, w którym strona przeciwna wskazała, iż istnienie życia rodzinnego między skarżącym i jego dzieckiem nie zostało należycie wykazane”.

W ramach trzeciego zastrzeżenia skarżący kwestionuje pkt 4.3.3. wyroku i uważa, że zawarte w tym punkcie twierdzenia powinny być skutkować stwierdzeniem nieważności zaskarżonych decyzji (co nie miało miejsca).

W ramach czwartego zastrzeżenia skarżący podnosi, że odniesienie się przez sąd pierwszej instancji do wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka jest pozbawione znaczenia. Twierdzi on, że w niniejszej sprawie, w odróżnieniu od sprawy, w której zapadł ów wyrok, chodzi o negatywny obowiązek polegający na niewydalaniu, a nie obowiązek pozytywny polegający na wydaniu zezwolenia na pobyt. Zdaniem skarżącego „w związku z tym, wbrew temu, co orzekł sąd, nie można wymagać od skarżącego, aby w celu wykazania, że wydalenie go z terytorium na okres trzech lat zagraża jego życiu rodzinnemu objętemu ochroną na podstawie art. 8 EKPC (oraz na podstawie art. 7 i 24 karty)”, powołał się na nadzwyczajną [Or. 4] okoliczność.

Następnie skarżący zarzuca wyrokowi, iż nie zawiera on wyjaśnienia, w jaki sposób zasadę proporcjonalności była przestrzegana, chociaż podniósł to w skardze. Skarżący twierdzi ponadto, że aby życie rodzinne między skarżącym i jego dzieckiem mogło trwać, , , to ostatnie zmuszone jest opuścić terytorium Unii, co pozbawia go rzeczywistej możliwości korzystania z istoty praw przysługujących mu ze względu na jego status obywatela Unii.

[...] [pytania prejudycjalne zaproponowane przez skarżącego w postępowaniu głównym]

Orzeczenie Conseil d'État

Jeśli chodzi o pierwszą część, zaskarżony wyrok zawiera następujący fragment:

„4.1. Tytułem wstępu, w odniesieniu do jedyne go zarzutu, Conseil nie dostrzega, jaki interes prawny mogłaby mieć strona skarżąca, aby podnosić zastrzeżenie dotyczące naruszenia art. 24 karty, skoro nie wskazuje ona, że działa w imieniu małoletniego dziecka skarżącego”.

Sąd administracyjny w pkt 4.2.3. zaskarżonego wyroku wychodzi w sposób dorozumiany, lecz niepozostawiający wątpliwości, z założenia że dobro dziecka należy uwzględniać wyłącznie jeżeli rozpatrywana decyzja administracyjna dotyczy konkretnie tego dziecka i jeżeli od decyzji tej zostanie wniesiona w imieniu dziecka skarga do Conseil du contentieux des étrangers (sądu do spraw cudzoziemców). [Or. 5]

Skarżący twierdzi natomiast, że ww. art. 74/13 ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r. wymaga, aby dobro dziecka było uwzględniane przy wydawaniu decyzji o wydaleniu względem jednego z jego rodziców „bez ograniczania tego wymogu wyłącznie do decyzji wydawanych względem dziecka”.

Krytyka dotyczy wykładni ww. art. 74/13, który stanowi transpozycję art. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich.

Przed przystąpieniem do dokładniejszej analizy poszczególnych zastrzeżeń podniesionych przez skarżącego, należy skierować do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej sformułowane w sentencji pytanie prejudycjalne dotyczące wykładni i znaczenia, jakie należy nadać obowiązkowi uwzględnienia dobra dziecka, ustanowionego w art. 5 ww. dyrektywy 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r.

[...] [elementy nieistotne]

Z POWYŻSZYCH WZGLĘDÓW

CONSEIL D'ÉTAT POSTANAWIA:

Artykuł 1

Postępowanie zostaje zawieszono.

Artykuł 2

Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej zostaje przedłożono następujące pytanie:

„Czy art. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających

obywateli państw trzecich – który wymaga, aby podczas wdrażania jej przepisów państwa członkowskie uwzględniały dobro dziecka – w związku z art. 13 tej dyrektywy oraz art. 24 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że przepisy te wymagają uwzględnienia dobra dziecka będącego obywatelem Unii, nawet jeżeli decyzja nakazująca powrót została wydana wyłącznie względem rodzica tego dziecka?”.

[...] [**Or. 6**]

[...] [aspekty proceduralne]

[...] [aspekty proceduralne oraz imiona i nazwiska sędziów]

DOKUMENT ROBOCZY